

Annales Ecclesiastici Baronii

76

CHRISTI
451.

LEONIS PAP.
12.

VALENTIN. 27. IMP.
MARCIANI 2.

Tumultus ut a præscripto loco, & die celebrandi in Illyrico Conventus retardaverint Imperatorem? Illicitati. Si quidem per Attilam tunc excitati sunt: cum enim male pugnasset in Galliis, una cum suis qui certamini superfluerant, longius a Romanorum regione atque viribus Gothorum abscedens, tentavit Illyricum: sed inde rejectus, confudit in superioribus Veneticæ provinciæ partibus, illuc hiematurus, donec reparato exercitu, appeteret Aquilejam, quam anno sequenti feroci aggrefsus impetu expugnavit. Apparuit namque quid bene culta religio, quidve impietas possit. Dum enim impietati favetur, robustior factus Attila, indixit Orienti tributum: dum vero impietas cum impiis coercetur, & proculata religio sublevatur, idem Attila ab Oriente primum abigitur in Occidentem; & rursus repentes loca ubi semper vincere confluavit, nullo negotio, Dei virtute repellitur.

XXXIV. Age vero antequam Chalcedonensis Concilii Acta aggrediamur, quenam in Galiliis gesta sunt a Romanis & Gothis aduersus Attilam terribilem & formidandum, non Hunnorum tantum exercitu, sed plurium barbararum nationum copiis potentissimum, prosequamur. Hi namque fuerunt illi bellorum fluctus, quorum causa vidimus sancto Leoni magis placuisse diffire Synodum generalem; eo quod ob ingruens bellum barbaricum, haud liberum esset Episcopos (ut petierat Imperator) ex omnibus provinciis ad Concilium mitti.

XXXV. De his acturi, in primis quid de viribus Attila maiores posteris tradidere, hic describamus: hæc enim de his in collecta historia Miscellanea nomine Pauli (a) Paul. Diaconi scripta leguntur (a): *Fultus nam Diaco. 15. que Attila fortissimarum gentium, quas subjugaverat, præsidio, ad Occidentale demolitiendum animum intendit Imperium; cuius exercitus septingentorum millium.*

PAGIUS A num. XXXIV. ad **XLI.** Sanctus Leo Concilio interesse summopere optabat, sed Attila Hunnorum Gallias terrente, sicut Marcius Constantiopolim deferre non potuit, quando ille Illyrico imminebat, sic neque Sanc tus Leo Roma difendere bello Italiae impendente. Gregorius Turonensis lib. 2. cap. 5. & dubius seqq. agit de iis, quæ ab Attila in Galliis acta sunt, atque, cum rumor esset Hunnos in Gallias velle prorumpere, Servatium apud Tungros eximia sanctitatis Episcopum, sentientem precibus suis concessum non suffit, ut gens hac incredula in Gallias non veniret, cepisse consilium accedendi Romani ad beati Apostoli tumulum, a quo cum accepisset, apud Deum prorsus sanctum esse, Hunnos in Gallias venire, sed eum a corpore migraturum, nec oculos ejus viros mala, quæ facturi essent Hunni, eum ad Urbem Tungrorum rediisse indeque ad Trajedensem Urbem accellisse, ubi monica pulsatu febre recessit a corpore, inquit Tu-

numero ferebatur. Vir in concussione Orbis in mundo natus, terrarum omnium metu quoque vulgatus erat: namque superbus inceps, buce & illuc circumferens, ut elatus potentia ipso quoque motu corporis appareret: Bellorum quidem amator, sed manu temperans ipse, consilio validissimus, supplicantibus inexorabilis, propitius in fidem semel recepitis, forma brevis, lato petiore, capite grandiori, oculis minutis, barba rufa, canis reperfus, sinus naflo, teter colore, originis sue signa referens. Erant quidem ejus subiecti dominio Rex illi Gepidarum famosissimus Andaricus, Vandalus etiam Gothorum Regnator ipso tunc cui serviebat Rege nobilior, fortissime nibilominus gentes, Marcomanni, Suevi, Quadi præterea, Heruli, Turcilingi, sive Rugi cum propriis Regulis, aliqueque præter hos barbaræ nationes in finibus Aquilonis comanentes. Horum omnium Attila superbus Imperio, quamquam robore facile se adipisci putaret, quod cuperet, tamen consili astutia potus, quam armorum fortitudine hostes aggredi fatigebat. Hæc ibi.

Porro barbaros populos, quos secum ducebatur Attila, Sidonius Apollinaris recenset his versibus (b) :

— subito cum rupta tumultu
Barbaries totas in te transfuderat Ar-
etos
Gallia: pugnacem Rugum, comitante
Gelonio,
Gipeda trux sequitur, Scotum Burgun-
dio cogit,
Chunus bello notus, Neurus, Baster-
na, Toringus,
Bructerus, vluosa quem Velicer abluit
unda,
Prorumpit Francus. Cecidit cito secta
bipenni
Hercinia in lintres, & Rhenum texuio
alvo.

Et

ronensis, cuius narrationem in pauca contraximus. Anno CDVII. num. XXI. & seqq. diximus, Servatios duos sanctitate conspicuos Ecclesiæ Tungrensi præfuisse, & posteriori anno CCCXCVIII. jam sedisse juxta Sigebertum in Chronicæ, qui cum in Cœnobio Sancti Vincentii Martyris, in urbe Metteni sito, diu manerit, & de iis, quæ spicant ad Ecclesiæ Tungrensem optimè edocunt fuerit, ei tuto fidetis hac in re adhiberi potest. Scriptores tamen omnes ante Hadriani Valefium urrumque Servatium confudere. Is cum in præfatione ad Tomum II. Rerum Francicarum vulgariter illum errorem detexisset, Henschenius, qui jam ante in Diatriba de Episcopis Tungreni- bus, Hariger Abbatii Lobensi in Getis Pontificum Tungrensum unicum Servatium statuenti adhaeserat, lecta illa Præfatione non solum sententiam non mutavit; sed etiam ad diem XIII. mensis Maii, quo Sanctus Servatius colitur, & in Exegesi historica de Episcopatu Tun- gren-

(b) Sidon.
de Actio
Panegyrica.
Populi
qui secuti
sunt Atti-
lam.